

Folketingets Forhandlinger. (48)

753 6. Nov. 1889: 1. Beh. af Lovf.

om det offentlige Fattigvæsen. 754

kan det rigtignok være ham ligegyldigt, hvad man her hjemme for hans Vedkommende betragter som Fattighjælp, men der maa vel ogsaa være tænkt paa andre Omraader, hvorpaa den Paagjældende modvillig undtager sig sin Forsørgelsespligt, og jeg ser ikke nærmere opløst, hvad der egentlig forstaas derved. Skal det fortaas saaledes, at den Paagjældende modvillig undtager sig sin Forsørgelsespligt, naar han i Stedet for at betale, om han ogsaa nok kan, foretrækker at affone? Det er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse ikke er mig klart efter Affattelsen af Lovforslagets § 10. Men endnu dette. Naar han affoner, skal saa den Sum, som han nu har affonet, fremtidigt betragtes som en ham ydet Fattighjælp? Det bliver et andet Spørgsmaal. Efter Loven af 20de April 1888, § 4, har Forsørgelseskommunen, som har betalt Alimenteringsbidraget til den paagjældende Kvinde, Ret til at inddrive dette hos Børnesfaderen, ligesom den ogsaa kan betragte det som en ham ydet Fattighjælp eller fordre det affonet, et af to, enten betragte det som ydet Fattighjælp eller fordre det affonet. Men her ser jeg ikke, om Meningen er den samme, at man kan betragte det som ydet Fattighjælp eller forlange det affonet, eller om man kan tage det kumulativt, saa at det bliver betragtet som ydet Fattighjælp, selv om den Vedkommende affoner. Søvrigt følger det jo af de almindelige Regler, at naar Gjælden bliver affonet ved Fængsel, saa er Gjælden dermed udslettet for den Forpligtedes Vedkommende, saa kan der ikke fordras hos ham mere, og saa har Afbetalingen heller ikke i Fremtiden nogen Virkning; saa er Forholdet til Ende. Jeg kommer saa til §§ 11, 12 og 13, der jo indeholde en ganske betydelig Udvidelse af Forsørgelsespligten. Om dennes Hensigtsmæssighed skal jeg ikke sige Noget. Men naar jeg med Hensyn til de Bidrag, som omhandles i § 9, opfattede en Tvivl, om hvorvidt det var Meningen eller ikke, at der kræves forudgaaet enten Dom eller Forlig, for at konstatere, at en Bidragspligt overhovedet paahviler den Paagjældende; saa kan der efter min Opfattelse ikke være nogen Tvivl om, at efter § 11, er det slet ikke Meningen. Det hedder i Begyndelsen af 2det Stykke af § 11: „Om det skal paa-

lægges, Nogen i Overensstemmelse med denne Paragraf at yde Hjælp, hvormeget han skal udrede og hvorledes Hjælpen skal erlægges, afgjøres af Overøvrigheden“. Altsaa ogsaa dette Spørgsmaal, om det i Overensstemmelse med denne Paragraf skal paalægges Nogen at betale en saadan Hjælp, afgjøres af Øvrigheden. Det synes dermed fuldstændig at være udelukket, at Dom eller Forlig skal gaa forud for at konstatere, at den Paagjældende overhovedet er pligtig til at yde Hjælp i den Retning, som man forlanger af ham. Der tales i § 11, 1ste Stykke, om Forældre; jeg veed ikke, om derunder ogsaa er indbefattet Stedforældre, som jo jærlig omhandles i § 5, og hvem ogsaa en Pligt til at yde Underholdningsbidrag er paalagt til saadanne Børn, som de kun ere Stedforældre til. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, at det blev klaret, om der i § 11 ved Udtrykket Forældre kun menes naturlige Forældre eller ogsaa menes Stedforældre, saaledes som disse ere omtalte i § 5. Jeg tilbageholder ikke den Ytring, at det forekommer mig, det vilde være i sin Orden, om der saavel med Hensyn til de Bidrag, der kunne fordras efter § 9, som efter § 11, maa gaa enten Dom eller Forlig forud, for overhovedet at konstatere, at Bidragspligt er til Stede, at der er en Forsømmelse i en eller anden Retning, som medfører, at den Paagjældende nu ad anden Vej maa tilholdes at gjøre sin Pligt. Jeg vil tage et enkelt Tilfælde, som er berørt i Motiverne. Lad os tænke os, at en Mand er bortreist i et lovligt Grinde, fordi han har sin For tjeneste andet Steds, og har ladet sin Familie blive tilbage. Lovforslaget forudsætter, at han ikke tilbørlig forsjørger denne Familie, saa at den maa henvende sig til Fattigvæsenet for at faae Hjælp af dette. Jeg veed ikke en Gang, om det er nødvendigt, at Familien skal have henvendt sig til Fattigvæsenet; jeg ser ikke noget Positivt foreslaaet derom (Indenrigsministeren: Jo). Det er altsaa Meningen, hører jeg den meget ærede Minister bekræfte. Betningelsen er, at Familien skal have henvendt sig til Fattigvæsenet, men nu kommer det Spørgsmaal, er den Klage, som Konen, lad det nu være hende, fører over, at Manden ikke sender Penge, nok til hendes og Børnernes Underhold, berettiget eller ikke? Det maa kon-